

NO SALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

15
c
f
s

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I - Núm. 39 - BARCELONA, dissabte, 9 de gener de 1932

Preu: 15 cts. - Tallers: Entença, 40 - Tel. 34494

EDITORIAL

★ L'Estat Català

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

La darrera assemblea del nucli que podríem anomenar matriu, d'"Estat Català", en la que va ésser censurada l'actuació dels fins avui dirigents seus, senyors Macià, Aguadé i Gassol, i àdhuc demanada la seva expulsió del nucli patriòtic esmentat, té una certa importància en la marxa de la política general a Catalunya; però la té molt més encara per allò que es refereix al moviment separatista català.

Per setanta-cinc vots contra seixanta, i malgrat els casos de coacció personal que significava per alguns patriotes l'haver de votar en contra dels que els han facilitat el mos de pa únic, en el retorn de l'exili, no fou aprovada la proposició d'expulsió dels aïllats senyors. Moralment, però, l'expulsió d'aquests senyors del camp separatista era de temps ja un fet. Per quinze vots de majoria no poden ja decorosament posar-se al davant d'un nucli patriòtic que no els vol tenir en els seus rengles. Però cal tenir en consideració l'opinió de patriotes que formen avui en altres grups i que tenien un dret, que ningú no els pot negar, a formar dintre una assemblea d'"Estat Català". Si tots aquests grups patriòtics haguessin assistit a aquesta assemblea, l'acord d'expulsió hauria estat fulminant. Hi ha el grup "Elements d'Estat Català", que han militat dintre aquell organisme. Hi ha el "Club Sportiu Catalunya", que també hi milita i avui és fusionat amb nosaltres. "NOSALTRES SOLS!", quan es constituí en organisme i començà la publicació d'aquesta fulla nostra de combat, també podia anomenar-se "Estat Català". ¿Qui ens n'hauria privat? El senyor Macià sap molt bé quins foren els que hi posaren les primeres pedres. El senyor Macià sap molt bé d'on sortí tota la base espiritual i doctrinària d'aquesta primera organització separatista. Ell, més que cap altre, podrà recordar els sacrificis morals i materials que costa. Tota aquesta obra incipient i esperancadora alhora, amb tots els sacrificis realitzats i amb totes les conseqüències que esdevingueren, fou posada fidelment a les seves mans. En aquesta assemblea d'"Estat Català", nosaltres teníem el dret sagrat d'anar-hi i allí aixecar-nos per acarar-nos amb Macià i Gassol -- que el podia una vegada més representar -- i demanar-los: -- ¿Què has fet d'allò que era carn i sang nostra?...

Macià no ens hauria pogut respondre... Però, en les consciències de tots els patriotes, la resposta hauria sonat molt clara: Tot ha servit per a encens de la més estúpida vanitat personal. I tot ha servit precisament per al contrari del que fou creat: per posar aquesta força al servei d'Espanya.

...

Quan hem de parlar de Francesc Macià, patim la temença que la nostra ploma no vagi mai més enllà d'allò que és hàbitud de noblesa. Mai no hem criticat, mai no hem combatut Francesc Macià amb armes innobles. I quan l'hem combatut, hem agafat la ploma amb un gest dolorós; talment com l'home que ha d'escriure amb pulcra exactitud la història cruel de la dona infidel i amada. Perquè hem estimat En Macià, ens és dolorós combatre'l. Allò que pot semblar baix personalisme, no és res més que el propi sacrifici pel compliment del nostre deure patriòtic. La llibertat de la nostra Pàtria està per damunt d'ell i de nosaltres. Fòrem els primers que ens separàrem d'ell. Motivaren la separació qüestions de procediment en la lluita en pro de la nostra llibertat nacional i la nostra disconformitat en l'abús que ja en l'emigració forçada es feia de la seva direcció del partit: absolutament unipersonal. "Estat Català" va passar de les nostres mans a les mans d'aquells que avui tot ho concreten en aquest Estatut vergonyant, seguint així la trajectòria evolutiva de Francesc Cambó. Ventura Gassol, a París, i Aguadé, a Barcelona, per voluntat de Macià, esdevingueren els segons caps de la nostra organització revolucionària. Gassol inicià la seva actuació als rengles de la "Lliga". Aguadé no ha estat mai essencialment, integralment nacionalista, com tampoc no és essencialment obrerista. Recordem que en un directori primitiu d'"Estat Català", Aguadé hi pertanyia, representat-hi ja una ideologia esquerrana, fet que palesa que "Estat Català" era primordialment separatista. Fou llavors que se li encarregà la redacció d'un manifest, que resultà "autonomista" "à outrance". Naturalment que el directori de llavors d'"E. C." no va publicar aquest manifest. Aquesta direcció unipersonal de Macià, ha dut el sector integral del nostre moviment deslliurador a l'actual "débacle". En aquests darrers temps de règim republicà, com durant els set anys de dictadura militar i de repressió del catalanisme, el separatisme d'acció s'ha trobat sempre davant d'un obstacle formidable i paradoxal: Macià. Podríem omplir fulls i més fulls d'aquesta trista història. Ni els "bluff" dels passadors de safata, ni l'encens dels valents, quan és llunyà el perill, no podran esborrar tota la tragèdia dels fets; que s'acaba en aquests moments, en que la "Vieille garde" mira de reüll el seu Cèsar i els patriotes d'Amèrica es cansen de trametre telegrams -- com es cansen de no rebre'n resposta -- demanant als cabdills que precisin la seva actuació patriòtica.

El mal que s'ha fet a la causa de Catalunya és immens. Si Macià, Gassol i Aguadé s'amaguessin sota un roc de la nostra terra, tampoc ara no evitarien ja la trista realitat present. La sembrada de sal preconitzada per don Clodoaldo no hauria fet més mal. L'herba creixeria sempre sota les potes de l'invasor. Aquesta sembrada de Macià ha sembrat desenganys, desil·lusions, estats de desesper, en l'ànima dels bons, dels purs i dels fidels a la Pàtria. Damunt la multitud hi ha caigut com les llengües de foc damunt la testa dels apòstols

de Jesús. Han desnacionalitzat el poble català. Li han fet oblidar la flama ardent de la seva ànima, en l'èxtasi inconscient d'un foc que no era el seu. No solament han mort la "voluntat" de la nostra llibertat, que també han mort el "sentiment de l'ànima nacional. En un altre país, això tindria un epíleg anàleg al de la famosa Mata-Hari. S'acabaria de cara a la paret. Però tenen l'atenuant que el voler generi de les multituds catalanes també ha consentit, per manca de formació nacionalista, la traïció inconscient. No tota la culpa és d'ells. Així, en aquest estat de coses present, "La Publicitat" torna a aixecar el cap i, repetint el que fa anys ja deia "La Veu de Catalunya", ja s'atreveix a impugnar la doctrina separatista; i ha blasmat d'una revolució nacionalista, "que no sabia, ni ha sabut definir ben bé encara, i la seva palanca més poderosa era l'emoció". Així, "La Publicitat", aprofitant-se del desgavell ocasionat pel macianisme, en els rengles del catalanisme radical, flairant el que potser ella creu ja descomposició d'aquest sector, s'atreveix a enarborar bandera novament, tot seguint les petjades d'aquell home vilipendiat per tots, però a la fi seguit per tots -- pels de "L'Opinió" i els de "La Publicitat" --: Francesc Cambó.

La finalitat de la nostra revolució era llavors sota el cabdillatge de Macià, és ara sense ell i serà sempre la nostra llibertat nacional. Ço que trobem sense finalitat és el paper polític d'Acció Catalana Republicana. Per seguir la trajectòria

AL POBLE DE CATALUNYA

La proclamació de la República Catalana va retornar a Catalunya la categoria d'Estat que Felip V li havia arrabassat amb la força de les armes i els seus successors li seguien impedit.

En ple exercici de sobirania, Catalunya va redactar un Estatut regulador de les seves relacions amb l'Estat espanyol, i el va consagrar amb un plebiscit. Perquè no pogués ésser posat en dubte amb quin caràcter li presentava l'Estatut, al seu article primer afirma la seva condició estatal, i comença dient: "Catalunya és un Estat".

Malgrat el temps transcorregut des del plebiscit, el Govern de la República espanyola, fent cas omís de l'interès català per conveniències exclusivament espanyoles, no ha aprovat l'Estatut, i, en canvi, ha promulgat una Constitució que fa impossible aplicar-lo en cap territori que hi estigui sotmès.

Aquesta Constitució no permet que a Espanya hi hagi més que un Estat; solament autoritza que es formin, en certes condicions, regions autònomes, a les quals nega per endavant les facultats inherents a la sobirania.

La Constitució atorga a l'Estat espanyol el dret d'imposar-los les bases de la seva legislació en tot ordre de coses (art. 19); el d'imposar-los les lleis de ses obligacions contractuals (art. 15); el d'imposar-los ses disposicions en tot ço que expresament no els hagi concedit (art. 18); el de disposar de tota la seva riquesa artística i històrica (art. 45); el de concedir amb exclusivitat els títols acadèmics i professionals dels seus ensenyaments (art. 49); el d'estendre-hi la jurisdicció del seu Tribunal Suprem (art. 14); el d'obligar tots els seus ciutadans a parlar la llengua castellana (art. 4); i en resum, el de regir, i intervenir la seva vida, en forma que els redueixi a fragments d'un Estat sobirà espanyol únic.

Catalunya no pot consentir que sigui convertida en una d'aquestes regions, car amb la seva acceptació legalitzaria l'obra de violència de Felip V, i destruiria la seva pròpia personalitat.

Res no pot objectar a què Espanya es constitueixi com vulgui, mentre reconegui que Catalunya és un Estat amb dret de fer ço que ella vulgui.

Catalunya va proposar l'Estatut, no per renegar de ses pròpies facultats i

d'En Cambó, no s'havia d'haver organitzat aquella Conferència Nacional de l'any 1922, ni crear "A. C.". Per seguir els passos de Cambó, els ex-cabdills d'"E. C." no havien de profanar amb la seva actuació vil els rengles dels únics catalans que aixecaren la bandera del sacrifici pel deslliurament de la Pàtria, durant aquells set anys de repressió. I "La Publicitat" no té dret ni per al·lusions a combatre aquest sector radical del catalanisme i d'acusar-lo d'influir, quan els seus homes, en aquelles hores difícils, sols es definien per la covardia. "Estat Català" és moralment i gairebé materialment mort. Però que ho sàpiguen els professionals de la política: la comunitat nacionalista integral neix i s'organitza amb nova saba damunt el camp devastat de la nostra Catalunya.

VIBRANT

EL CALVARI DE LA PATRIA

Com si es tractés d'un malvat, fa anys que per a la nostra pàtria va començar el seu calvari. Com si talment es tractés del Mestre, ha anat a raure d'unes mans a les altres, vexat, escarnit, com si fos una cosa vil.

Per ella, fa anys, molts, que li ha començat la passió, el calvari, que si a vegades sembla que s'hagi de terminar, sols és una il·lusió, una quimera que s'esvaeix tot seguit. Pobra pàtria!

Pobra Catalunya nostra, que ha d'anar d'un lloc a l'altre, com un parrac, com una rampoina que hom no sap què fer-ne.

I camina... I camina en el silenci, com aquell proscrit que espera debades la llibertat. I sospira, però els seus batecs sols és una oïxen uns pocs. I crida, però els seus plans sols són oïts per aquells que escolten, per aquells que com ella també es consideren ofesos, proscrits, per aquells que també com ella tenen el seu calvari.

I camina i passen els anys, i la llibertat no reviu; i transcorre el temps, i el calvari continua, segueix implacable; sembla que vulgui aclaparar-la fins a deixar-la atùida.

Però, no; la pàtria és forta; la terra no quedarà retuda sota el jou a què ara està sotmesa; no! No, germans catalans; nosaltres no hem de permetre que el calvari de la pàtria continuï; no podem permetre que ella estigui mig vençuda; no hem de voler que ella sofreixi una passió que dura tant, que sembla que s'hagi de finir sols quan el món ja no sigui.

Si aquell Mestre, pel camí del seu calvari, trobà unes dones que ploraven i que volien donar-li una guspira de consol, per ella també hi som nosaltres, que plorem i li diem que farem ço que sigui precis perquè el seu martiri finexi. Hem d'ésser nosaltres els que li hem de dir que no temi, que ja li llevarem les cadenes de l'esclavatge, que ja serem nosaltres els que li eixugarem les llàgrimes del seu sofriment, que ja serem nosaltres els que ens alcarem en armes si cal, per tal que la seva llibertat sigui assolida, que la seva sobirania sigui després respectada.

Però... el calvari continua, la passió de la nostra dissortada Catalunya segueix el seu camí implacable, i passen els anys i encara dura. De tant en tant, apareix un fill que plora i que vol lliurar-la, però és un sol, és un proscrit com ella mateixa, que comprèn la dissort de la pàtria, i per això el seu esforç és estèril.

Quanta sang vessada en el camí! Quants cossos sepultats en el nostre sòl català! Sols per un ideal que són pocs els que el volen comprendre! Quants plans i llàgrimes! I tot per culpa nostra, germà català, i tot per culpa de tots

els germans que no sabem veure la realitat que ens envolta!

Pobra pàtria! Però estèril és també aquest plany! Inútil és clamar en desert!

L'esperança, però, la fa reviuere, la fe fa que ella encara s'aguanti, la idea li dona alè per rebre amb valor les befes i els escarnis dels seus propis fills, però...

Si, germà; si, catalans; ens espera, perquè siguem nosaltres els que li llevem l'esclavitut; ens espera perquè siguem nosaltres els que anem vers ella i fem que el seu suplici acabi i pugui esguardar la llibertat en l'horitzó.

Si, germà, escolta!, el meu prec, que és el de tots els bons catalans. Imitem els deixebles del Mestre. Veus? Com aquells també seguim el camí del calvari, per ajudar la nostra mare pàtria; però si d'aquells alguns en fugiren, l'abandonaren en la via amarga, nosaltres no li fem traïció, seguim-la fins al cim, fins a la mort o fins a la glòria...

Escolta's, germà; és per ella, és perquè fineixi el seu calvari tan cruel, tan llarg que dura més que la vida dels homes; tan llarg, que és ja carn i sang de la història... Germà, germans, tots vosaltres heu d'ésser els que li heu de donar la llibertat; que fineixin les fuetades, les befes, l'escarni, l'esclavatge; i morim d'un cop per la llibertat de la terra, que és la nostra...

Si el calvari és llarg i encara continua, siguem nosaltres, però, els que eixuguem el rostre de la nostra mare pàtria, oprimida, com si aquest acte fos una prometença, un jurament per a la rebel·lió que del poble ha d'alçar-se.

Un pelegrí.

BATECS

Dissabte passat, J. V. F., en un comentari de "La Publicitat", parlava de l'intent que hi havia hagut de tornar a celebrar la Diada de la Llengua Catalana, seguint el costum d'abans de la dictadura i que es feia en el dia de cap d'any. El comentarista s'alegrava que hom hagués desistit de portar-la a cap, perquè estem en un temps que hem de fer feina positiva, i cal deixar-nos de festes que no portin un guany per les nostres coses. Estem completament d'acord amb el comentarista, perquè de la Diada ja se n'havia fet una rutina que solament servia perquè unes quantes ànimes passessin unes hores juntes escoltant uns parlaments i unes cançons. Era una cosa freda com els Jocs Florals d'avui dia, que només serveixen per ali-

mentar la vanitat de quatre personatges insignificants.

Era paradoxal i vergonyós alhora veure entre els concurrents a la Diada moltes persones que en els seus comerços i en les seves relacions bandejaven aquella mateixa llengua que era la seva i de la qual havien anat a sentir cantar les excel·lències. Hem d'anar a la feina pràctica, i crec molt encertada la idea que ja havíem insinuat alguna vegada i que el comentarista alludit detalla amb molt d'encert.

Ens referim al cens d'inscrits als partits polítics catalans, amb l'adhesió pràctica a la llengua i la sanció deguda als que formant part d'entitats catalanistes encara conserven el costum denigrant d'emprar la llengua castellana. Aquesta és la tasca profitosa que cal emprendre i de resultats més positius que totes les Diades que es puguin celebrar. També és d'apreciar l'actuació de l'entitat "Arrels de la Terra", de Sant Just Desvern, que en el dia de cap d'any ha llançat un manifest a tots els industrials i comerciants de la població recordant-los l'obligació que tenen com a catalans de servir-se de la pròpia llengua en tots els actes i manifestacions de la vida. Aquest és un camí dreturer per arribar a la catalanització dels retòls, impresos i correspondència, que amb tants anys de catalanisme encara estan en majoria sota el jou d'una llengua forastera.

"Palestra" i la "Protectora" portaren juntes una campanya per la catalanització del comerç; però ha estat debades; la catalanització ha estat minsa, que fa pena. Cal anar per camins més contundents. Seria convenient fer unes llistes de socis de totes les entitats catalanistes, amb les professions respectives i llurs adreces. Aquestes llistes fer-les públiques en els diaris i periòdics catalans i tot seguit portar a cap una comprovació de quins són els que reneguen de la nostra llengua, malgrat figurar en entitats catalanistes. Una vegada feta la comprovació, estampar amb lletres ben grosses els noms d'aquests falsos catalanistes, per declararlos el boicot més rigorós. El sortir anotat en aquesta llista negra equivaldria a ésser expulsats de l'entitat, donant-ne compte individualment a tots els socis, i no es podria aixecar el boicot ni permetre la seva readmissió, en tant no fessin honor a la nostra llengua i canviessin de

anul·lar-se a si mateixa, sinó, ben al contrari, per establir unes normes de convivència, amb l'Estat espanyol, amb la base d'una compenetració que solament és possible dins un absolut mutual respecte.

L'antagonisme entre la nova Constitució d'Espanya i els drets del poble català quedarà en evidència així que les Corts constituents espanyoles discuteixin l'Estatut.

En aquell moment, Catalunya es trobarà en greu perill d'ésser de nou reduïda a la condició que tenia durant la monarquia, de territori sense sobirania ni facultats pròpies, i és necessari que el poble català, des d'ara, en tingui consciència, i es prepari a defensar el seu patrimoni i la seva llibertat.

Per aquest motiu, la "Unió Catalanista", en ocasió de començar el present any nou, fa una crida al poble perquè, redreçar-se per sobre de les divisions dels partits, es disposi a defensar la seva sobirania, i fer present als seus Diputats la decisió de no consentir que ço que Felip V li va prendre amb una saginant i violenta opressió, li tornin a prendre unes Corts espanyoles amb l'expedient d'uns acords de majoria que Catalunya ha de declarar, per endavant, sense força d'obligar, perquè els drets dels pobles i dels homes que els formen són independents i superiors als acords de les majories, àdhuc de les reunides en Corts.

CATALANS!

L'any 1931 ha estat el del renaixement de la nostra llibertat. Que mai no es pugni dir que el 1932 ha estat el del nostre consentiment a una nova esclavitut. Barcelona, 19 de gener de 1932.

El President

D. GIRONA LLAGOSTERA

El Secretari,

JOAN BTA. MUNTADA

procedir. Per altre costat, seria necessari fer una llista, per barris, de les cases catalanes a les quals tots els socis de les entitats catalanistes tindrien l'obligació de fer les seves compres.

El soci que, havent-hi una casa catalana per servir els articles que li convinguessin, comprés en un comerç de retolació forastera, hauria de tenir també les seves sancions, i el seu nom fer-lo públic. Ens sembla que ja hem esperat prou; és hora d'actuar enèrgicament per evitar que amb tants que es diuen catalanistes a Barcelona, la nostra ciutat es pugui confondre amb Cuenca o Càceres.

I el que diem de la retolació, caldrà fer-ho també amb la Premsa. Tot catalanista que estigui subscript solament a un diari en castellà, a la llista negra.

Ja n'hi ha prou que els nostres periòdics i revistes no puguin tenir una vida assegurada i pròspera; ja n'hi ha prou que els nostres teatres hagin de tancar les portes abans d'hora, per falta de públic; ja n'hi ha prou que un dia i altre estiguem supeditats a una altra llengua. Si som catalans com diem, no podem tolerar-ho. Volem la llengua catalana senyora i majora de casa nostra, i som nosal-

tres qui hem de fer-ho. En les nostres mans està, i no crec que caiguin en el buit les paraules de J. V. F., que ens hem permès ampliar. Qui més hi sàpiga, que més hi digui. I ara, les nostres entitats tenen la paraula.

No podem acabar aquests "batecs" sense aixecar la més enèrgica protesta per l'ofensa feta a la nostra llengua pel President de la Generalitat. En la inauguració de les centrals telefòniques de Sabadell i Terrassa, hi féu els parlaments en castellà. Ell representava el govern de Catalunya, i el seu deure, essent a Catalunya, era parlar en la nostra llengua, fossin quins fossin els assistents a l'acte.

En menysprear la nostra parla, ha ferit els sentiments dels bons catalans, i, per tant, no podem tenir respecte a qui no respecta el nostre verb, que és la nostra ànima. Al separatista d'ahir, avui ja li fa vergonya o por d'emprar la nostra llengua; donat el lloc que ell ocupa, el comportar-se així és un crim de lesa pàtria.

President Macià, que avui ja no representeu Catalunya, puix la renegueu, ¿què espereu a presentar la dimissió?

Sols.

De cara a la Conferència Nacional Catalana

Pau Claris, ans té la mateixa grotesca semblança en les gramalles que Felip V féu posar als uixers. És un escarni a la dignitat nacional de Catalunya.

Els actuals minimalistes del sentiment nacionalista català són pitjors que els d'abans. Aquells, si més no, saberen mantenir un cert agermanament entre catalans. Solidaritat Catalana, la Mancomunitat, l'Assemblea de Parlamentaris i altres episodis, si bé eren perversions de la idealitat dignificada per tants sacrificis, unien homes, creaven corrents de gran convergència. Els desviadors d'abans eren més subtils i intel·ligents. I àdhuc, gran part d'ells, més honestos. El Pati dels Tarongers no havia sentit petar les ampolles del xampany orgiàc, i mai, en el Municipi, el donjoanisme no havia arribat a crear sorollosos conflictes amorosos entre mecanògrafes, com en les aventures dels actuals temps dels Casanoves i Aguadé. La Mancomunitat, malgrat tot, fou sempre model d'austera administració. En Prat de la Riba no és ni serà mai el nostre mestre en doctrina ni el nostre esperit inspirador en política; però, per damunt de les enormes diferències que ens separen de tot el camí frescat per ell, no podem negar que fou un ciutadà austere i una intel·ligència preclara. Fou tot el que no és En Francesc Macià. I en això essencialment rau la diferència, en contra d'ara, que hi ha entre les polítiques d'abans i les actuals, reforçant el valor intrínsec d'aquestes paraules la darrera Assemblea d'Estat Català.

Després de les claudicacions, res no perjudica tant una causa nacionalista com les amoralitats dels seus homes representatius, puix que elles porten la decepció

i els estats anàlegs al present en el cor del poble esclau i, el que és pitjor, donen poderoses armes de combat al poble de presa que el domina.

Això crea una situació angiosa, contra la qual es fa del tot necessari reaccionar. I els patriotes, precisament per això mateix que són patriotes, estan obligats a formar el grell reactiu, i plantar cara.

Així ho deuen haver entès els diversos nuclis catalanistes que, recollint les derivacions del descontent general, s'han acuitat a constituir forces d'opinió desarticulades dels partits polítics que fins ara han realitzat la tasca d'intervenció en els nostres municipis, a la Generalitat i al Parlament espanyol. Cal disputar-los aquesta representació. I així s'ha entès que es devia procedir, per part dels homes de la Unió Catalanista.

Larga i gloriosa és la història d'activitats patriòtiques de la Unió Catalanista. Emperò no es pot romandre rememorant simplement un admirable passat, per ple de dignificats serveis prestats a Catalunya que sigui; sobretot quan el present de la Pàtria implica una situació de tanta gravetat i el futur nacional de Catalunya està en perill. És natural i lògic, doncs, que siguin cridats tots els homes d'esperit nacionalista a una Conferència. La Unió Catalanista ha llançat la idea. I com era el seu deure, ultra llançar-ne la idea, es disposa a oportunitat convocar-la.

Els catalans acostumen a respondre. I en aquesta ocasió, com en tantes altres, no han restat indiferents. Veus de tots els indrets de la nostra Pàtria ens arriben oferint-se amb paraules que encoratgen, que ens són un esperó, i que vénen

S'ha editat una emissió de segells en dos colors a dos series, en làmines de 36 segells, al preu de 25 cts. un, a profit del manteniment de l'organització i el periòdic. Poden adquirir-se en la nostra Redacció, en el «Club Esportiu Catalunya» i «Nosaltres Sols!» entitat, i delegacions foranes

Als nostres col·laboradors que els en férem remesa mesos passats

Ribó, d'Igualada; García, de Tarragona; Tiana, de Sabadell; Serra, de Cardener; Bertrán i Recasens, de Cambrils; Miralpeix, de Vic; Salat, de Cervera; Espasa, d'Esplugues del Calvó; Bové, de Vendrell; Marqués i Llenas, de Bagur; Muxí, de Rubí; Pallerola, de Sant Martí de Maldà; Coromines, d'Hospitalet; Guillemí, de Vilafranca; Sabat, de Gelida; Galofré, de Sant Jaume dels Domenys; se'ls demana que com més aviat millor facin la liquidació o la seva devolució en la fórmula ja indicada.

a demostrar com és viu i puixant l'ideal nacionalista íntegre.

Si no en tinguéssim la convicció, aquestes veus germanes ens evidenciarien com és inajornable el satisfer la necessitat d'organitzar el nacionalisme, per tal que aquesta idealitat es manifesti clara i sense eufemismes, en una lluita aferrissada contra propis i, sobretot, contra estranys, enemics en qualsevol forma de la plena llibertat de Catalunya.

Bon xic avançats estan ja els treballs de consultes amb patriotes, i és de creure que no s'haurà d'esperar molt a que s'assenyali la data per a la celebració de la Conferència projectada.

No és necessari esperonar els homes amb paraules rebuscades i amb efectes de retòrica. Tothom qui ha de fer, tothom qui sent ver amor per Catalunya, fa el que cal per dur endavant la idea, car tots els interessats en ella, amb unanimitat, coincideixen en que la Conferència ser una flor verbalista, tan fulgent com Nacional Catalana a celebrar no ha d'èsser moridora, sinó un aplegament de forces disciplinades, formades per convençuts, per homes que per endavant ja saben el seu deure; per tots aquells que ja estan imposats de l'axioma que la vida no ha d'èsser una simple consagració de si mateix, sinó una consagració permanent a la Pàtria. I perquè això sigui així, tant per principis com per alta conveniència, labora fermament la Unió Catalanista.

I una vegada més, és segur, es redreçarà la Pàtria. Emperò aquesta vegada s'ha de procurar que les àpsies de renovació que sent el nostre poble no siguin explotades iniquament pels professionals de la política i de l'intervencionisme.

Hem d'adoptar la màxima oposició als nostres contraris i la més dura lluita contra els poders detentors de les llibertats nacionals catalanes. Però també hem d'èsser exigents amb els nostres. I exigents amb la màxima exigència. Abans no res, que retornar a les hores de l'esplendor regionalista ni al dels separatistes de la monarquia espanyola, que ara campegen per les nostres corporacions públiques, portant la impudícia de tota mena en les de ciutat i mantenint el caciquisme en les rurals.

F. Pineda i Verdager.

Balanç

L'any 1931 serà un any de trista recordança en la Història de Catalunya: un de tants moments històrics, que els esdeveniments han posat a l'abast dels catalans el futur, gloriós de la seva Pàtria, i un de tants instants que la manca de tacte polític dels dirigents de Catalunya ha fet esfumar, com un ideal fantasma, aquella llibertat nacional que ja teníem en les nostres mans. El 1931 serà l'any del més terrible dels desenganys, l'any que maleiran totes les generacions catalanes que ens succeïxin, fins el moment gloriós de la llibertat nostrada.

Nosaltres, que en deixar els rengles de l'"Estat Català", quan l'Aguadé volgué transformar-lo en "Centre Català obrerista" (després d'"Esquerres"), albiràvem el mal viarany per on es volia encaminar els lleials defensors de la causa catalana, no sabem trobar altres elements amb visió prou clara de les conveniències de Catalunya que els de la "Unió Catalanista", que amb els seus manifestos i altres treballs que no han transcendit al públic, ha assenyalat sempre amb encert la ruta que s'havia de seguir, per aprofitar la circumstància de la Revolució espanyola. Tots els altres no han fet més que desvariar per si

Anís Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

al final obtenen per la nostra terra un migrat Estatut, que representa la renúncia d'aquella sobirania nacional que Catalunya no té dret a vendre ni empanyorar.

La "Lliga Regionalista", com si visqués als límits, en el moment en que li era més precís sostenir la seva teoria d'indiferentisme respecte a les formes de govern, es decantà descaradament a favor de la monarquia, i anà a les eleccions municipals amb un desvergonyiment monàrquic que li costarà de pair, quan els reis ja no tenien ni el suport de les baionetes.

L'"Acció Catalana Republicana", en un moment d'orgull mancat de tot tacte polític, refusà tot contacte amb En Macià, que en aquells moments era el símbol de Catalunya, i anà a les eleccions amb les seves pròpies forces, i com a just càstig a la seva fatuïtat, malgrat de la seva propaganda massa intensa, sofria una de les desfetes que faran època en els annals de la política.

Per altra part, pocs dies abans de les eleccions municipals es constituïa, amb el nom d'"Esquerra Republicana de Catalunya", un conglomerat dels elements d'En Macià, amb diversos nuclis republicans, que mai no s'havien distingit pel seu amor a les coses catalanes, i aquest bloc heterogeni, emparant-se en el simbolisme d'En Macià, amb poca propaganda i amb menys organització, planta cara als altres partits i obté una completa victòria electoral, segons ells cregueren, gràcies al concurs del sindicalisme, segons nosaltres creiem, mercès al prestigi d'En Francesc Macià.

Dos dies després, en un moment de gosadia, Macià proclamava la República Catalana, amb l'aplaudiment de tothom.

En aquells moments començaren les equivocacions; era de sentit comú que la nova República, abans de tot, havia de pensar en la seva pròpia conservació, car era pecar més que d'innocència, de ximpleria, creure's que Espanya havia d'admetre bonament el fet consumat; per tant, el més urgent era armar el poble, que en cas precís l'havia de defensar. Gràcies a les gestions de bons amics nostres, això s'intentà, un xic massa tard, i encara fou següidament anul·lat per un Conseller de Defensa, que devia pensar defensar la República Catalana amb la bufera de la seva oratòria.

Una altra de les necessitats imprescindibles d'aquells moments, era donar al moviment caràcter nacional, i per això hi treballàrem de valent els catalanistes de tots els matisos. Desgraciadament, En Macià no sabia el que tenia entre mans, i en lloc d'aspirar a ésser un nou Claris, pare i restaurador de la Pàtria, preferí ésser el cap d'un conglomerat polític, que no té homes ni té idees ni teories ni procediments.

Per això la República Catalana morí als dos dies d'instaurada; per això la seva successora, la Generalitat de Catalunya, no és ni serà ni ombra d'aquella antiga Generalitat, mestressa i senyora de la terra catalana, que tenia i usava aquella sobirania que destruïa reis i feia tractats amb les nacions estrangeres. Lluny d'això, una dotzena d'homes que no saben ni el que és democràcia, ni el que és llibertat, han agabellat tots els càrrecs públics, governant i administrant amb tant desencert, que s'han conquerit el menyspreu general de tots els fills de Catalunya. Avui tota la seva fallera és l'assegurar-se l'èxit en les eleccions que vinguin, i, equivocats com sempre, confien en els vots del sindicalisme; i per això no s'han pensat gens a sacrificar l'única figura que en els presents moments ha palesat condicions de governant; però si no fan eleccions estil Planes i Casals, el desengany els serà terrible, perquè tots els desprestijis de l'Esquerra han caigut sobre En Macià, i els anarquistes no voten.

Esperem que l'any nou serà més profitós per Catalunya.

A. Mallsol.

La solució

Tots, qui més, qui menys, havem tingut ocasió d'entaular una conversa o discussió amb algun dels nostres simpàtics veïns de l'Ebre enllà, sobre el nostre piet. Jo, degut a les meves ocupacions, que

Joventut Catalanista de Solsona i Comarca Acte de germanor catalanista

El dia de Cap d'any va celebrar-se en aquesta patriòtica entitat solsonina un aplec de germanor i afirmació nacionalista radical.

Malgrat el fred vivíssim que feia, el lloc social de la "Joventut" estava a ves-sar.

Va començar l'acte amb unes sentides paraules del president de l'entitat, senyor Pujol, referents a la solemnitat que anava a efectuar-se. Tot seguit va descobrir una bandera catalana que tapava una aleshgòria representativa d'"Els Segadors de 1640", mentre el públic, en mig d'aplaudiments i aclamacions, entonava el nostre himne nacional.

Següidament, Martí Seubasembrada, per la Joventut Catalanista, féu un eloqüent i atinat parlament, de tons purament patriòtics.

Josep Milà per l'Agrupació "Arrels de la Terra", de Sant Just Desvern, saludà en nom dels patriotes d'aquella població els germans de Solsona.

Joan B. Muntada, per "NOSALTRES SOLS!", fa un fogós parlament, com-

batent l'Esquerra Republicana de Catalunya, l'actuació de la qual significa en aquests moments la traïció a l'ideal deslliurador de Catalunya. Encoratjà els patriotes solsonins a prosseguir amb la fe i l'entusiasme que tan bellament s'exterioritzava en aquells instants.

Daniel Cardona, per la "Unió Catalanista", recordà la noble exemplarietat patriòtica dels catalanistes de Solsona durant la Dictadura. Recomanà fe en l'ideal nacional, però mai en les persones, que aquestes poden enganyar, com ara lamentem el cas de Francesc Macià. Reiterà la necessitat de propagar en els rengles de les joventuts patriòtiques la idealitat del sacrifici per la Pàtria, com a procediment suprem per a llibertar-la.

Saluda els patriotes de Solsona i els tramet l'abraçada de les organitzacions patriòtiques de Barcelona. Tot els que parlaren en aquest acte foren aplaudits amb entusiasme. Fou excusada l'assistència de la senyoreta Na Maria del Carme Nicolau per malaltia d'un persona de la seva família.

NOTES

Sr. Director de "NOSALTRES SOLS!" Respectable senyor: Donant curs a l'acord pres pel Consell Directiu d'aquesta Entitat a la reunió celebrada el dia 23 d'aquest mes, em plau assabentar-vos de la constitució (legalitzada) d'"Estat Lliure Català" — Delegació de "NOSALTRES SOLS!" al Districte VIIIè., i la presa de possessió del Consell Directiu elegit a l'Assemblea General celebrada el dia 18 del mateix mes, el qual va ésser compost de la manera següent:

President, Joan Pascual, Vice-president, Josep Fornaguera, Vice-president segon, Josep M. Boixader, Secretari, Joan Casals, Vice-secretari, Jaume Pi, Tresorer, Manuel Peña, Comptador, Manuel Carvajales, Bibliotecari, Gabriel Marimon, Vocal primer, Josep Pahul, Vocal segon, Antoni Domingo, Vocal tercer, Josep M. Oller.

Cal esperar de la vostra gentilesa us dignareu donar un bon acolliment aquesta lletra. Aprofitant aquesta avinentesa, us saludo i estreny la vostra mà.

Joan Casals Secretari

Els ex-Voluntaris Catalans de la gran guerra 1914-1918, reïmits el dia 5 de desembre propassat en Assemblea general, constituïren legalment "La Unió d'Ex-Voluntaris Catalans de la guerra 1914-1918, defensors de les llibertats dels pobles" i fou designada per unanimitat la següent Junta de Govern:

President, Lluís Segura Morera, Vice-president, Bonaventura Fabre Barranquero, Secretari, Lluís González Galarza, Vice-secretari, Angel Martínez Ubeda, Tresorer, Guillem Conesa Fernández, Comptable, Francesc Trabal Burés, Bibliotecari, Juli Comerma Asencio; Vocal primer, Joan Xartó Xaux; Vocal segon, Josep Filippo Carmen.

El programa a desenvolupar pels Ex-voluntaris de la premsa de Barcelona.

El domicili de l'Entitat ha quedat fixat provisionalment a la Travessera, 5 pral. primera (Sant Martí).

CAP D'ANY

Al nostre estatge del carrer del Pi, 7, pral., el dia 31 de desembre propassat, se celebrà l'entrada a l'any nou. Hi hagué Sardanes, puntejades per jàmoses paelles, molt d'entusiasme, i tot seguit Ionx, i més Sardanes i més entusiasme.

Recitaren poesies patriòtiques, força aplaudides. La concurrència se sentí abrandada pel foc sagrat que nia en els cors i ens els cervells de tots nosaltres.

S'improvissà una sèrie de discursos alusius a l'acte, a la diada que inaugurava l'any 1932, que tant de bo sigui més fructífer que el passat en resultats favorables a la causa que defendem els bon catalans.

El primer del mes que som es verificà el sorteig del dibuix de la senyoreta Lola A., els cabals recollits del qual són destinats a profit de "NOSALTRES SOLS!" periòdic. Aquest

acte fou realitzat per les senyoretes de la Secció Feminal. El número sortós fou el 569.

Dimenge, dia 10, a la tarda, es donarà una sessió musical organitzada així mateix per la Secció Feminal de "NOSALTRES SOLS!". El bariton E. Brugalla desgranarà un seguit de cançons, acompanyat pel mestre Clarà (fill). El conjunt artístic de la casa posarà, després, en escena "Jordi Erin", la producció patriòtica de l'escriptor Josep Burgos.

S'ha rebut a la Redacció de "NOSALTRES SOLS!" una lletra que a continuació inserim, del President del Centre Català-Suis, el nostre bon amic F. A. Schmid, qui adreça una felicitació a tots els patriotes catalans per l'any nou. No cal dir com desitgem també per ell i els seus la felicitat i com prometem seguir el camí que ens al·ludeix en la seva lletra. — La Redacció.

Berna, 29, Desembre, 1931

Estimat amic;

Per any nou us envio per vós i la vostra família els meus millors vots.

Jo us prego de transmetre igualment a tots els amics catalans de la "Unió Catalanista" i de "NOSALTRES SOLS!" el meu més cordial salut.

L'any nou no ens portarà el Cel damunt la terra ni les illes afortunades. Us portarà simplement el fruit del vostre treball, el resultat de la vostra pena. Pugui avançar un pas, vostra volguda pàtria, vers al cim, vers l'IDEAL.

Pugui, l'any nou, exaltar els vostres anhels més ardents. Pugui donar-vos la força de la voluntat, la voluntat moral que desplaça les muntanyes i remou per les bases el globus terrestre Pugui, doncs, en fi d'evitar-vos l'ardiment per suportar-ho tot, car el sol brilla per aquell que sap tot sofrir. El camí és llarg, però a la seva fi hi ha la llibertat.

Ben vostre i amb tots vosaltres.

F. A. Schmid.

CEL OBERT

Les forces vives de Burgos s'han reunit per tractar la posició de Castella enfront de l'Estatut de Catalunya. S'han pres acords. Entre ells, el de celebrar una assemblea el proper dia 16.

Indubtablement, la concòrdia acompanya.

"El Debate" publica una ressenya de la darrera assemblea d'Estat Català, tament com els altres periòdics madrilenys.

Només observem que dita ressenya finalitza amb aquestes paraules: "...poniendó de relleu la separació que entre el partit que acadifica Macià se nota com totes las regiones de Catalunya".

Regiones de Cataluña? Va vé! Ja comencen a conèixer Catalunya!

A Solsona, fogar encès del patriotisme català, un nucli de minyons juvenils s'aplegà "al banc del recó" i allà redacten un periòdic, que editen en ciclo estil, intitulat "El Nap-buf".

Es una bella mostra de catalanitat, que aplaudim de cor.

Ayant, minyons! Catalunya espera més dels joves que puguen que dels que l'exploten dins les corporacions públiques i fent-se vells com a homes i com a idealistes.

Segons l'examen del seu actual presupost, la Generalitat està en descobert amb:

- L'HOSPITAL CLINIC
L'HOSPITAL DE LA SANTA CREU
LA CASA DE CARITAT
LA CASA DE MATERNITAT
EL MANICOMI.

Amb la negligència que representa el no atendre tan importants establiments, queda ben demostrada la suficiència tècnica-administrativa dels homes que demà regiran (???) els destins de casa nostra.

A l'Ajuntament, a més de mecanògrafes, secretàries i dones per fer la neteja, hi ha també places de hugada i de senyores geloses que fan safareig, tot fent intervenir en la bugada des del primer tinent d'alcalde fins a algun cap de minoria al Parlament espanyol.

Models ESPORT, CURSA I ALTA MUNTANYA

Constructor J. BALLART

Antic de St. Joan, 3. — BARCELONA

Reparació d'esquis. Canvi de fixacions

Antoni Zabala Pujals.

ASSEMBLEA D'ESTAT CATALA

El que es va dir i el que no es permeté que es digués. La veritat de ço que va passar.

La primera part de l'Assemblea transcorregué sense gaire interès i, per tant, sense importància, ja que va tractar-se de si "Estat Català" havia d'ésser un partit de classe, la qual cosa, després d'ésser molt discutit, fou rebutjat unànimement.

En entrar, però, a la sala els ciutadans Gassol i Agudé, ja va iniciar-se un remoreig de protesta. En Daniel López, fins llavors callat, demana la paraula, i En Ramis, de la "Unió Socialista de Catalunya", fa com aquell que no el sent. En López torna a la càrrega, i, amb tot i les protestes d'alguns, fa la següent pregunta:

—Desitjaria saber si aquesta Assemblea és d'"Estat Català" separatista o bé de l'"Estat Català" concordista, car si és d'aquest, jo em retiraré.

En Ramis li contesta que és de l'"Estat Català" de l'Olympia, i li prega que tingui paciència, que quan serà el moment de precís i preguntes, podrà fer les que cregui convenientes i li seran degudament contestades. El mot d'ordre, però, es veu que és el de no deixar-lo intervenir en el que sigui possible.

Se segueixen discutint les esmenes amb molta passió, però en discutir-se la proposició en què es tracta d'expulsar Macià, Gassol i Agudé, un minyó s'acosta a En López i li diu que no sigui massa agressiu, puix tenien uns amics que treballen a la Generalitat i al Municipi, i hi havia por de represàlies. Això ha servit a En López per esperar-lo i, més contundent que mai, demana la paraula, fins que li és concedida. En denunciar a l'Assemblea l'estat d'ànim d'alguns elements que es trobaven coberts per la presència de Gassol i l'Agudé, es produeix un escàndol formidable que la presidència de Ramis es veu incapaç d'imposar la seva autoritat. Molts demanen que es digui el nom del denunciador. En López diu que per Catalunya ho farà, i crida el nom de l'amig amb to serè, però amb visible menyspreu per als avalotadors que l'han obligat a descobrir el denunciador. El nom del denunciador ha servit de palliatiu, i els turbulents tornen a la santa calma, sobretot Pascual, que semblava voler aixafar-ho tot.

En Ramis diu a López que Gassol i l'Agudé no són capaços de semblants baixeses. En Gassol crida irat: —Això és indigno!. En Jaume Agudé l'imita, dient: —Això és innoble! En López fa gestos de calma, puix l'escàndol és estrepitos. Tornada la tranquil·litat, En López segueix i diu que ell no vol creure de cap manera en tals represàlies i que, per tant, ja que ell també és funcionari municipal, comença per no veure-hi el Batlle, sinó el company Agudé, amb el qual tanta relació havien tingut en temps de repressió, car si fos el Batlle, ell ja no estaria allí, ja que del Batlle n'està distanciat tant en ideals com en procedi-

ments. Si arribés el cas, però, que per ésser separatista fos foragitat un company, recordeu-vos que separatista vol dir revolucionari i com a tal l'hauréu de defensar. No tingueu por, doncs, de coaccions i parleu amb tota llibertat, o no us anomeneu separatistes.

En voler parlar En Gassol, un del públic demana que ho faci des de baix, puix a l'estrada no representa res. En Gassol ho vol fer, però En Ramis i una part de l'Assemblea el defensen, i parla des de dalt; diu que per l'Estatut s'abstinguin de donar semblants espectacles, ja que a Madrid, tant a ell com a l'Avi, els tenen per separatistes, la qual cosa ell no ha deixat d'ésser mai. Algú, i que per la veu sembla una dona, li diu: Farsant!

En Gassol apel·la a l'amistat d'En Compte perquè amb el seu prestigi eviti aquests espectacles i que s'abstinguin d'anar a la votació de tals propostes, puix ells ja dimitiran.

En Compte, amb veu reposada, contesta que ell ja no en té, d'amics, i menys entre els qui llancen fang al rostre de Catalunya i intenten assassinar i perseguir els seus defensors, com va passar a Olot i a Barcelona. Amb to vibrant els diu: —No és ara que ens havieu de dir que dimitirieu; era abans que ho havieu d'haver fet, i si, desenganyats de l'Estatut, torneu a ésser separatistes, no us cregueu tornar a anar al nostre davant, car us havem perdut ja la confiança, i si us admetem, serà perquè aneu al darrera, i encara vigilats.

Les darreres paraules d'En Compte foren acollides amb una forta ovació, tant per la seva sinceritat com per la seva senzillesa. En López torna a demanar la paraula per contestar una al·lusió que directament li ha fet En Roc Boronat, defensant el seu catalanisme i el del seu partit. No cal dir que el socialista Ramis tampoc l'atendrà.

Es passa a votar la proposició, per mitjà d'asseguts i drets. Els asseguts seran els qui voten per l'expulsió, i els drets perquè no ho siguin. Guanyen els asseguts; però, no sabem per què, anul·len la votació. El socialista Ramis i el comunista Roca i Roca demanen que es faci per relació dels noms que en entrar a l'Assemblea s'han pres en llista. Això produeix rebomboris i protestes; però, amb tot, es vota. En ésser cridat En Daniel López, aquest diu que no pot votar, puix tant si vota en pro com en contra, representa estar conforme amb el fet arbitrari, dictatorial i antiliberal que significa la coacció que s'està realitzant en aquell acte. No cal dir l'escàndol i el batibull que aquesta protesta va aixecar, puix fou ja impossible votar més, i així es tanca la votació favorable a la no expulsió per setanta-cinc vots contra seixanta, i quedant alguns concurrents per votar.

FURETA

Ço que no hem deixà dir en Ramis a en Roc Boronat.

Amic: Heu defensat en aquesta assemblea el catalanisme de l'Esquerra Republicana i, sobretot, el vostre; i jo, que no sóc de cap partit, els jutjo a tots per igual, amb la torna que el vostre ha vingut a dividir els veritables nacionalistes, que un dia estaven disposats a morir per la llibertat de la Pàtria. Avui, gràcies al vostre partit, els uns estan de cara als altres, com aquell que es vol escometre, cas que no evitarà el vostre partit, si no l'amor a Catalunya, que en uns i altres a la fi s'imposarà i els ajuntarà per lluitar contra tants enemics com hi ha emboscats en els bàndols que, com el vostre, es componen de gent que són sempre dels que governen encara que es diguin Primo de Rivera.

Com hauria estat possible, si no fos per aquests individus, l'intent d'assassinat a Olot? O si no, que es facin efectives les responsabilitats exigides per l'Esquerra i, sobretot, la vostra protesta.

¿Qui de vosaltres ha protestat per les vexacions inferides a la llibertat d'expressió i de pensament contra uns nacionalistes que demanaven la llibertat integral de Catalunya?

¿On és la vostra protesta quan a la Delegación exigien als vostres que parlessin en castellà i no permetent els detinguts que a tal atropell s'ajupissin, eren trets a empentes, demostrant així els veritaders sentiments que té la Concòrdia Celistina, per la qual vosaltres beveu els vents i altres ingredients de més substància?

No; no torneu, Roc, a cap Assemblea d'Estat Català fins que no ens poseu en clar aquelles paraules que En Macià digué al doctor Dencàs quan aquest el visità a Brusselles... No les recordeu? Ja us les vaig dir. Voleu que us les repetixi?...

—I doncs, i d'un tal Roc Boronat, que me'n dieu?... — digué En Dencàs.

I En Macià contestà: —No, no us en fieu, d'En Roc Boronat, que és un farsant...

I mentre no ens poseu això en clar, dubtarem de la vostra catalanitat.

I A EN GASSOL

Amic: Ens feu un parlament com els que acostumeu a fer en els mitings. Sols que en aquest es troba a mancar el mot de germans; i és que us heu donat compte que ací ja no cal que ens ho digueu, vós; car ja ens ho diu la nostra mare Catalunya quan ens crida a tots per fills; i si la mare ens diu fills, amb quina autoritat vindríeu vós a dir-nos que som germans, si com a tals nosaltres ja ens entenem i respectem?

Ens parleu, Gassol, de Prats de Molló i d'un manifest, quan els que més o menys sabem com va anar tot allò, ens estimaríem més no recordar-ho, i, no obstant, no ens parleu del manifest de París i del de Brusselles i, sobretot, de l'Assemblea separatista de l'Havana, en la qual neixia i moria, per part vostra, el partit revolucionari català.

En els dits manifestos no acceptàveu cap intervenció estrangera en els destins de la nostra terra, i, per tant, no hipotecàveu el futur amb pactes ni Estatuts, que són la negació del sentiment nacional de Catalunya.

No, no en teniu la culpa vós, de ço succeït; la tenen inconscientment aquells que, renunciant al lloc que els corresponia, us l'oferiren a vós, sense pensar que l'home que havia estat educat a la Lliga i després a Acció Catalana, en el moment decisiu se'n ressentiria de la influència i fallaria.

I heu fallat, com fallàreu en la part religiosa, car tampoc hi eren, en el vostre anticlericalisme, ja que no debades heu sentit la influència del seminari; i, si no, mireu com tot el millor vostre és precisament quan parleu ho i prenent mots dels passatges bíblics, que vós tan bé sabeu cantar; per això, jo, quan lleixo que heu injuriat un clerge patriota com Mossèn Pau Caralt, penso: "Follia, follia!", ja que no puc creure que sigueu un malvat.

Ens diguéreu que ja ens explicaríeu el vostre silenci a les Corts Espanyoles, quan llavis impurs ultratjavem Catalunya. No, no ens expliqueu res d'allà dalt; no en volem saber res dels tirans de la nostra raça, als quals vós heu ajudat a refer-se amb els vostres cantos històrics, saturats d'una germanor que no sentiu.

Per tant, amic Gassol, en nom d'aquella influència bíblica, reflexiona; reconcilia't amb ta pàtria, fes penitència, molta penitència, i després, si et penedeixes, vina a fer-ne un mes al grup dels allucinat, per deslliurar-la.

DANIEL LÓPEZ

ESTUDIS D'ORGANITZACIO

L'home d'acció i al cap

Pel general Rampont

(continuació)

Entre el cap documentat i l'home simple, el bon sentit crea un lligam permanent; estableix una comunicació fàcil i directa entre els seus esperits, i, d'experiència, hom pot quasi afirmar que el criteri i el bon sentit és marcat per la treballa natural dels seus judicis damunt dels objectes i damunt dels homes.

El bon sentit és la facultat de judicar sanament coses i homes, de posar coses i homes a llur lloc dins de la sèrie de coses i d'homes.

El bon sentit és la qualitat eminent del cap; és amb el bon sentit que, sense disminuir-se, el cap s'autoritza a acceptar les síntesis de l'expert i fonde la seva decisió damunt dels càlculs preliminars d'aquest darrer.

No pot ésser cap aquell que no vulgui conèixer la vàlua del bon sentit, car llavors també rebutjarà sovint totes aquelles advertències que dels experts li seran donades.

Serà una negació de tot lo sudit, i a més farà de la seva actuació una feina negativa en la tasca empresa.

El bon sentit ha d'existir en el cap, car aquest li mancarà en molts casos l'aprofitament de forces, l'allunyarà de l'entestament inútil en una tasca que sols podria portar-li la ruïna.

(Continuarà)

SECCIO FEMINAL

PER CATALUNYA

No és possible explotar, treure un profit considerable d'una persona si no és dominant-la, ja sigui per la força material, la coacció, ja sigui moralment, per una superioritat de cultura o d'intel·ligència. El que succeeix amb els homes, succeeix igualment amb els pobles, que no són més que conjunts d'homes amb personalitat definida. Així, els pobles colonitzadors, sota la capa de moralitat necessària sempre per atómplir amb tota tranquil·litat i seguretat les més grans baixeses humanes, sota el pretext de sacrificar-se per poder realitzar la bona obra de civilitzar els salvatges, no han tingut mai altre objecte que el de treure d'ells un benefici, avantatges o profits materials. Però per satisfer llur egoisme els calia, en primer lloc, dominar, cosa ben fàcil, puix que en tot, civilització, intel·ligència, força, eren gairebé sempre superiors.

En cas contrari, quan els dos pobles es troben a un desnivell igual o semblant, el dominador, si no pot superar-se, ha de rebaixar, destruir la personalitat de l'altre. Aquesta ha estat la situació de Castella respecte de Catalunya. L'afany de fer-nos perdre la nostra personalitat, la nostra condició de poble, ha estat tan intens, tan persistent, ha durat tants de segles, que Catalunya es troba avui mig ofegada. Molts catalans ignoren què ha estat la seva Pàtria, què hauria d'ésser avui si forces exteriors a ella, oprimint-la, impedint el seu natural desenvolupament, no l'haguessin deformada, gairebé destruïda.

Des dels seus primers moments d'unió amb Catalunya, Castella cercà per tots els mitjans d'esborrar la seva forta personalitat per reduir-la a l'estat d'esclavatge i poder ésser ella senyora absoluta. Catalunya, que fins aquell moment havia estat rica i potent, comença a decaure. Poc a poc li van suprimint les seves característiques de nació, totes les característiques que distingeixen una raça entre les altres races, que formaven la personalitat de la raça catalana. El seu govern va desaparèixer fins a ésser substituït completament pel govern espanyol. El dret dels pobles és de regir lliurement els seus actes, com ho és el de les persones. Qui ha de supeditar-se a un estrany, és un esclau. Catalunya es convertí en esclava. Les seves lleis, els seus costums, la seva llengua, tot reculà davant els dominadors estrangers. I finalment, l'última cosa que ens resta, l'última cosa que fa viure l'ànima catalana, la consciència de la nostra nacionalitat, ha estat a punt de sucumbir també. El dia que ella no existeixi, Catalunya haurà mort.

Per Catalunya, hem de dignificar aquells germans nostres, catalans descatlanitzats que han estat prou febles per deixar-se dominar. Per Catalunya, hem de

desvetllar la consciència dels qui no han sabut resistir l'afany explotador del nostre enemic. Per Catalunya hem de redimir aquella part corsecada d'ella mateixa, aquells catalans infeliços que no saben encara quin nom té la seva Pàtria, si es diu Catalunya o Espanya. Aquells altres, innocents i cànids, que creuen en la bona fe dels qui tantes voltes ens han enganyat amb el mirallet de la concòrdia, i s'han rigut després de la nostra taujaneria; d'aquells altres covards i espantadissos que, acostumats a la tutela de l'amo, creuen que no podrien viure sense la seva protecció, i van al darrera de les seves xurriaques, sense dignitat, contents en llur qualitat de gossos.

Per la nostra Pàtria, catalanitzem els catalans!

Rosa Ferrer.

La Secció Feminal us invita a la festa que tindrà lloc al local de l'Associació Diumenge 10 de gener de 1932 a dos quarts de cinc de la tarda

amb col·laboració de Josep Brugalla, baríton Josep Clarà, pianista Episodi dramàtic pels senyors socis Josep Milà i Carles Surribas

que ens ajudaren, Macià no hi tingué ni hi té cap culpa. Nosaltres, en aixecar la bandera separatista, no l'aixecàvem contra Espanya ni el poble espanyol, tan esclavitzats com nosaltres, sinó contra l'Espanya monàrquica, oligàrquica i dictatorial.

No. Encara que "Estat Català" no és una organització nostra ni hi tinguem cap lligam actualment, no podem passar que aquest malentès sigui obra d'una manca passada d'aclaració de posicions i de precisions ideològiques. De separatista, se n'és o no se n'és. I quan se n'és, només hi ha una manera d'ésser-ne: volent la independència d'una nacionalitat. Per tant, aquells que s'hi introduïren no essent-ne, de separatistes catalans, d'independentistes, ho varen haver de fer amb el fi premeditat de desvirtuar les essències ideològiques d'"Estat Català". I en això rau el punt de desaparitat.

Basar Estilogràfic

Objectes d'escriptori
Plomes estilogràfiques de totes
::: marques :::
Preus econòmics

carrer Sant Pau, 4